

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **M. M.**
zastoupený advokátem JUDr. Vlastimilem Vezdenkem
sídlem Hauerova 725/3, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. února 2022 č. j. MSK 156226/2021, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Bruntál (dále též „správní orgán prvního stupně“) rozhodl dne 29. 11. 2021 o tom, že žalobce je vinen tím, že dne 12. 7. 2021 v 08:20 hod. na silnici číslo I/45 na ulici Krnovské naproti domu č. p. 25 v obci Bruntál ve směru od obce Krnov jako řidič osobního vozidla tov. zn. Volkswagen Multivan při řízení vozidla držel hovorové zařízení v obou rukou položených na volant. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 7 odst. 1

písm. c) zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a dopustit se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, za který mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady

řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 29. 11. 2021 podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl za současného potvrzení odvoláním napadeného prvostupňového rozhodnutí. Stejným důvodem pro závěr o vině žalobce byly výpovědi policistů, kterým správní orgány uvěřily, že žalobce viděli, jak při řízení hovorové zařízení držel v ruce.

2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě dne 8. 4. 2022 včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému zpět k dalšímu řízení. Žalobce vyjádřil v žalobě přesvědčení, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech, dokazováním provedeným v rámci přestupkového řízení nebyly náležitě objasněny všechny okolnosti jeho přestupku a jeho vina nebyla náležitým způsobem prokázána. Podle žalobce tak došlo k porušení § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3, odst. 4 správního řádu (zákon číslo 500/2004 Sb.), dále § 69 odst. 2 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a to v návaznosti na ústavní princip presumpce neviny zakotvený v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správním orgánům žalobce vytkl, že vycházely nekriticky z výpovědí obou policistů, které nelze považovat za zcela věrohodné. Jednak v těchto výpovědích existují rozpory, jednak je u těchto svědků objektivně přítomna pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení, a to vzhledem k tomu, že domnělý přestupek žalobce měli zjistit z vlastní iniciativy (vlastním pozorováním) při plnění služebních povinností a dohledu nad bezpečností silničního provozu, a tento přestupek pak oznámit příslušnému správnímu orgánu k projednání. Měli tedy zájem na tom, aby jimi zjištěný a zadokumentovaný přestupek byl v následném řízení žalobci prokázán. V této souvislosti žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016 sp. zn. I. ÚS 520/16, podle kterého „nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něhož a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení“. Žalobce je navíc přesvědčen, že oba policisté nemohli za konkrétně zjištěných podmínek ze svého stojícího vozidla vůbec rozpoznat, že žalobce při řízení svého vozidla drží v ruce mobilní telefon (vzdálenost obou vozidel, rychlost pohybujícího se vozidla žalobce, čas pozorování vozidla žalobce, výhledové poměry policistů apod.), resp. zda vůbec v ruce něco drží. Vzhledem k tomu, že přes návrh žalobce (byť učiněný v rámci odvolacího řízení) rekonstrukce na místě provedena nebyla, nebyla vyvrácena ani obhajoba žalobce, že hovorové zařízení (mobilní telefon) v kritické době v ruce nedržel. Žalobce zdůraznil, že taktika a způsob vedení obhajoby je výlučně v dispozici obviněného a také volba okamžiku, kdy s obhajobou vystoupí, je toliko jeho věcí (odkázal v této souvislosti na nález Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2010 sp. zn. III. ÚS 1624/09). Považuje proto za nepřijatelné, aby se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pozastavoval nad tím, proč žalobce uplatnil zčásti svoji obhajobu až ve svém písemném vyjádření ze dne 26. 11. 2021 a proč rekonstrukci na místě navrhl až v odvolacím řízení.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření poukázal na to, že v řízení nevyšlo najevo, že by policisté měli na věci jiný zájem než čistě profesionální a jejich

rozpory ve výpovědích jsou pouze dílčí, což žalovaný považuje pro odstup času za pochopitelné. Závěry nálezů sp. zn. I. ÚS 520/16 nejsou podle žalovaného použitelné pro skutkové odlišnosti. Žalovaný souhlasí s tím, že obviněný má právo bránit se jakýmkoliv způsobem, pokud ale svou obranu uplatnil až po více než 3 měsících od zahájení řízení a až po skončení ústního jednání, při kterém byli vyslechnuti svědci, je tato obhajoba z povahy věci méně věrohodná. Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou, že svědci (policisté) nemohli v daném případě rozpoznat, že žalobce drží v ruce mobilní telefon, naopak má za to, že za jasného počasí, na vzdálenost cca 10 metrů, při pohledu ze stojícího vozidla a za situace, kdy se zaměřují na přestupky tohoto typu, jednání žalobce zjevně vidět mohli.

4. Ze správního spisu se podává, že krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 12. 7. 2021 kontrolován policejní hlídkou pro podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit (dle popisu skutku na formuláři oznámení přestupku) tím, že toho dne v cca 8.20 hod. na ulici Krnovská v Bruntále držel za jízdy hovorové nebo záznamové zařízení během jízdy. Na formuláři oznámení přestupku je poznámka, že s „přestupkem nesouhlasil“ (*myšleno zřejmě řidič, t.j. žalobce*), kolonka „Vyjádření osoby podezřelé ze spáchání přestupku“ je bez vyjádření žalobce a na podpisovém řádku je poznámka „Odmítl podepsat.“ Věc byla postoupena správnímu orgánu prvního stupně, který přípisem ze dne 11. 8. 2021 oznámil žalobci zahájení přestupkového řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na 2. 9. 2021. Ústní jednání bylo následně z důvodu omluv žalobce opakovaně odročováno a proběhlo až 16. 11. 2021, kdy byl také vyslechnuti svědci K. a Š. (policisté, kteří projednávali s žalobcem přestupek na místě). Svědek K. vypověděl, že toho dne zaparkovali služební vůz při výkonu služby kolmo k silnici, aby viděli na dopravní situaci. Ze směru od Krnova přijíždělo vozidlo VW Transporter, kdy řidič za jízdy v obou rukách používal hovorové zařízení. Řidič měl lokty na volantu, kterým zatáčel a držel v obou rukou mobil. Od cesty byli cca 10 metrů, měli dobrý výhled do projíždějících vozidel, ve výhledu jim nic nebránilo. Vydali se za vozidlem, zastavili jej a kontrolovali poblíž OD Penny. Řidiči bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil, ale ten s přestupkem nesouhlasil. Bylo sepsáno oznámení, které řidič podle mínění svědka nepodepsal ani se nevyjádřil. Obdobně vypovídal svědek Š., který mimo jiné uvedl, že z toho místa dělají více přestupků, kdy stojí výše nad vozovkou a mají dobrý výhled do vozidel. K záměně řidiče dojít nemohlo, se žalobcem má osobní znalost z minulosti. Žalobce se po skončení ústního jednání k věci vyjádřil písemně prostřednictvím tehdejšího zástupce a namítl, že se žádného přestupku nedopustil, žádné hovorové zařízení při řízení vozidla nedržel, ve skutečnosti to bylo jeho tmavé pouzdro na cigarety, které si lze snadno při pohledu z dálky splést s mobilem. Žalobce namítl, že policistovi na místě vysvětloval, že telefon nedržel, protože má v autě vše přizpůsobeno tak, aby telefon ovládal prostřednictvím auta a vůz mu přečte i SMS zprávu. Mobilní telefon žalobce se navíc nedá držet a cokoli s ním dělat, protože musí být za jízdy stále otevřený. Tvrzení policisty, že za jízdy psal SMS považuje za nesmyslné a namítl jeho podjatost. K vyjádření doložil foto mobilního telefonu a pouzdra na cigarety. Poté rozhodl správní orgán prvního stupně o vině žalobce, žalobce se odvolal a o odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně ze svědeckých výpovědí obou policistů, o jejichž věrohodnosti neměl pochyb. Doplnění dokazování o rekonstrukci navrženou v odvolání považoval žalovaný za nadbytečné,

protože stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností na základě již provedených důkazů.

5. Krajský soud v Ostravě nařídil k projednání věci ústní jednání, při kterém účastníci servali na svých stanoviscích.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 téhož zákona).
7. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí o vině žalobce (resp. přesněji potvrzující odvolací rozhodnutí) za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit zjednodušeně řečeno tím, že jako řidič motorového vozidla držel při jízdě v rukou mobilní telefon. Žalobce spáchání přestupku v průběhu celého řízení popíral. Jediným přímým důkazem o vině žalobce byly výpovědi policistů, resp. listinné důkazy pocházející od nich. Právě proti jejich výpovědím přitom směřovaly nosné žalobní námitky.
8. Úvodem krajský soud předesílá, že přestupek spočívající v držení hovorového zařízení (mobilního telefonu) při řízení motorového vozidla patří do skupiny přestupků, které většinou nebude možné prokázat jinak, než výsledkem policistů, kteří přestupkové jednání viděli a s žalobcem na místě projednávali. Důkazní situace, kdy proti sobě stojí výpověď policistů a výpověď obviněného, tak není v takovém případě nijak výjimečná. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně judikoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, spočívajícím např. v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé silniční kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.
9. V přezkoumávané věci správní orgán prvního stupně vyslechl oba zasahující policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobce. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí stručně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné a uvěřily jim. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé. Krajský soud přitom neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost těchto svědků zpochybňovala a ani žalobce neuvedl žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl nikterak nestandardní. Ostatně žalobce již ani v žalobě

nepokračoval v námitkách směřujících proti podjatosti jednoho z policistů a jeho námitky proti věrohodnosti policistů již zůstaly pouze v obecné rovině bez konkrétního přesahu do poměrů projednávané věci (žalobce v zásadě pouze obecně namítal zájem policistů na prokázání přestupku žalobci). V této souvislosti krajský soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je založeno na dispozitivní zásadě a krajský přezkoumává napadené správní rozhodnutí až na výjimečné případy (které v přezkoumávané věci nenastaly) výhradně v rámci vymezených žalobních bodů a nepřísluší mu doplňovat žalobní argumentaci, a to ani o námitky žalobce uvedené v jeho předchozích podáních ve správním řízení. K obecně formulované žalobní námitce ohledně pochybnosti o nezainteresovanosti policistů na výsledku řízení a na jejich zájmu o prokázání přestupku žalobci krajský soud dodává, že stejně tak lze v obecné rovině u policistů hovořit o větší motivaci vypovídat pravdivě, jelikož v opačném případě se vystavují hrozbě disciplinárního postihu. Policista by se křivým obviněním dopustil úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou nepravdou o svém jednání, popř. zamlčováním podstatných skutečností, ničeho nezákonného nedopouští. Podstatné proto je, zda existují konkrétní skutečnosti zpochybňující v daném případě věrohodnost policistů. Pokud tomu tak není, není důvod o pravdivosti jejich výpovědi pochybovat, tak jako v nyní souzené věci. V uvedeném tkví také zásadní skutkový rozdíl od případu posuzovaném v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16 ze dne 22. 6. 2016, na který žalobce v žalobě poukazoval, neboť v citovaném případě právě existovaly důvodné pochybnosti o objektivitě vyslýchanych policistů. Stěžovatel byl totiž v dané věci souzen pro trestný čin křivého nařčení, kterého se měl dopustit tím, že podal trestní oznámení právě na policisty a také revizory, kteří pak vypovídali v trestním řízení jako svědci o tom, že stěžovatele nenapadli a neokradli (revizoři), resp. že tomuto jednání nečinně nepřihlíželi (policisté). Žádné takové pochybnosti o věrohodnosti vyslýchanych policistů v nyní posuzovaném případě nevyvstaly.

10. Ve zbytku již byly žalobní námitky formulovány značně obecně. Platí přitom, že obsah a kvalita žaloby do značné míry předurčuje rozsah přezkumné činnosti soudu. Čím je žalobní bod

obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. To platí především pro namítané rozpory ve výpovědích svědků, které žalobce v žalobě konkrétně neoznačil (tj. neuvedl konkrétní rozpory ve výpovědích svědků) a z výše uvedených důvodů nebylo na krajském soudu, aby ve výpovědích svědků nebo v podáních žalobce ze správního řízení tyto rozpory dohledával a zcela nad rámec žalobních tvrzení hodnotil jejich vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

11. Obdobné závěry platí pro námitku, podle které oba policisté nemohli za konkrétně zjištěných podmínek ze svého stojícího vozidla vůbec rozpoznat, že žalobce při řízení svého vozidla drží v rukou mobilní telefon, resp. zda vůbec v rukou něco drží. Žalobce zde pouze opakuje své námitky z odvolání, a to ještě ve velmi zestručněné verzi, aniž by reagoval na argumentaci, kterou žalovaný k problematice schopnosti policistů vidět

žalobce ve vozidle a k důkaznímu návrhu na rekonstrukci na místě uvedl v napadeném rozhodnutí. Jde zejména o poukaz na výpověď svědka Š., který při svědecké výpovědi uvedl, že z daného místa pozorují více přestupků, neboť jde o místo výše nad vozovkou, a proto mají dobrý výhled do vozidel. Ve shodě se žalovaným ani krajský soud nepovažuje za logické, aby policisté vykonávali kontrolu provozu z místa, ze kterého by nebylo do projíždějících vozidel vidět. Protože z žaloby nevyplývá žádná konkrétní okolnost, která by byla způsobila alespoň zpochybnit výpovědi policistů o tom, že do vozidla žalobce dobře viděli, neshledal ani krajský soud důvod doplňovat dokazování rekonstrukcí na místě. Potřebu takového doplnění dokazování přitom již ve správním řízení snižoval paradoxně sám žalobce svým tvrzením o záměně mobilu s cigaretovým pouzdem. Ve správním řízení tak v zásadě nebylo sporné, zda žalobce při řízení něco držel v rukou, ale co konkrétně držel. V tomto směru lze i bez dalšího dokazování logicky připustit, že u policistů mohlo teoreticky dojít k záměně telefonu za přístroj podobné velikosti a tvaru, nicméně při rozhodování je třeba vycházet také z jistého pravděpodobnostního úsudku. Skutková verze, podle které řidič při jízdě drží způsobem připomínajícím psaní SMS zprávy pouzdro na cigarety, se z povahy věci jeví jako mnohem méně pravděpodobnější, než verze, podle které v daný okamžik drží v rukou telefon. Nevěrohodnost této obrany je navíc podpořena tím, že žalobce s ní přišel až v průběhu řízení. Bylo by totiž naprosto přirozené a logické, kdyby žalobce uvedenou obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícímu policistovi, resp. tuto skutečnost zaznamenal do oznámení přestupku. Žalobci přirozeně nikdo nebrání, aby se od počátku hájil tak, jak uzná za vhodné a uplatňoval námitky v jakékoliv fázi řízení (v tomto směru v přestupkovém řízení vskutku žádná koncentrace řízení pro skutkové novoty neplatí), pokud však tak podstatnou a navíc těžko předvídatelnou okolnost týkající se skutku neuvedl do oznámení o přestupku, ale uplatnil ji až před vydáním rozhodnutí, nelze správním orgánům vytýkat, že skutkové verzi žalobce v konfrontaci s výpověďmi policistů neuvěřily. Krajský soud uvedený závěr správních orgánů sdílí a neshledal důvod k jeho korekci. Ostatně také v této části je rozhodnutí žalovaného v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek č.j. 9 As 26/2012-29 ze dne 28. 2. 2013).

12. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost rozhodnutí, ke kterým by měl přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 27. června 2022

JUDr. Martin Láníček
samosoudce